

Propozycje programu duszpasterskiego. Niektóre linie duchowości Pueri Cantores.

„Pueri Cantores” jest ruchem młodych ludzi w Kościele Katolickim. Ich działanie wyraża się przede wszystkim poprzez śpiew liturgiczny.

„Jako aktywni członkowie chóru dzieci zostają zanurzone w akcję liturgiczną. W ten sposób doświadczają zarówno osobistego jak i wspólnotowego spotkania z Bożą rzeczywistością, pomagając samej wspólnoty w tym spotkaniu. Liturgiczna formacja dokonuje się poprzez zrozumienie muzycznego komentarza do tekstów i czytań. To prowadzi do lepszego zrozumienia różnych aspektów chrześcijańskiej duchowości.

Chór jest miejscem, gdzie pogłębia się rozumienie wiary poprzez muzykę sakralną. Śpiewanie w chórze pomaga młodym ludziom żyć w sposób prawdziwie dojrzały, w znaczeniu artystycznym i chrześcijańskim”.

Dokument o Tożsamości: *Misja Pueri Cantores*, 2

zob. <http://www.puericantores.org/about-pueri-cantores,document-of-identification-of-pc>

I. Śpiew liturgiczny jako doświadczenie wiary

1. Droga formacji chórzysty PC zaczyna się w momencie jego włączenia do chóru. Przebiega ona w dwóch wymiarach: ludzkim i duchowym. Chór bowiem, żyjąc swoim rytmem, tworzy specyficzny klimat i dzieli z nowymi kandydatami swoje doświadczenie muzyczne, ludzkie, a także duchowe. Są to podstawowe wartości, zwłaszcza dla chóru działającego w liturgii.

2. Doświadczeniu duchowemu chóru PC pomaga udział w liturgii Kościoła. Już przygotowanie pieśni, odpowiednich do konkretnej celebracji, pozwala zgłębić również znaczenie samego wydarzenia, zdecydowanie odmiennego od dobrze znanych wydarzeń życia społecznego. Kiedy chór sprawuje posługę śpiewu podczas liturgii, zacieśnia relację ze wspólnotą, która modli się i dzieli z uczestnikami swoją wiarą.

3. Repertuar pieśni liturgicznych związany jest ściśle z formułami liturgicznymi, zarówno z punktu widzenia tekstu, jak i muzyki. Są one zatem niezwykle bogatym źródłem, z którego można czerpać doświadczenie duchowe. Odkryć prawdziwą wartość śpiewu liturgicznego oznacza poznać jego treść, rolę jaką spełnia w celebracji oraz muzykę, która go interpretuje.

4. Pieśni liturgiczne są zazwyczaj wyrazem wiary. Śpiewane przez chórzystów podczas sprawowanej liturgii mogą stać się sposobem wyznania ich wiary. Św. Paweł mówi nam: „sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami - do zbawienia (Rz 10, 10). Świadomie śpiewać znaczy zatem wyznawać wiarę. Ubogaca ono duchowo śpiewającego, chociaż wiara ta może być mało pogłębiona. Łaska Chrystusa wspiera następnie rozwój ludzki i duchowy osoby.

5. PC stanowią część żywego Kościoła Katolickiego. Repertuar liturgiczny, zarówno dawny, jak i współczesny, zawiera doświadczenie wiary Kościoła powszechnego. Wykonując te utwory, chór wchodzi w to doświadczenie, bogate z punktu widzenia ludzkiego, artystycznego i duchowego. Zanurzeni w atmosferę Kościoła, świadomi otrzymanego dziedzictwa, nasi chórzyci mogą wzrastać duchowo zarówno jako członkowie międzynarodowej wspólnoty PC, jak również jako członkowie Kościoła powszechnego.

6. Ważne jest także włączenie chóru w konkretną wspólnotę (parafię). Jej duchowy klimat angażuje wszystkich członków i pobudza rozwój ich osobistej wiary. W ten sposób cały chór, ale też każdy chórzysta z osobna może znaleźć w tym środowisku bazę dla własnej formacji duchowej. W konsekwencji także posługa śpiewem będzie się stawać coraz bardziej dzieleniem się wiarą.

7. Wielką wartość stanowi też świadomość przynależenia do wielkiej, międzynarodowej rodziny PC, żyjącej na całym świecie w oparciu o te same ideały. Aby to ułatwić, być może należałoby stworzyć podstawowy (bazowy) repertuar, wspólny dla wszystkich chórów PC. Każdy utwór z takiego repertuaru mógłby zostać następnie uzupełniony komentarzem wyjaśniającym znaczenie śpiewów wykonywanych podczas liturgicznych celebracji.

8. Jedną z charakterystycznych cech duchowości Federacji PC jest związek z każdym Następcą św. Piotra, mającego swą siedzibę w Rzymie. Z tego powodu, w cyklu międzynarodowych kongresów jeden z nich zawsze jest organizowany w Rzymie, aby dać PC możliwość spotkania z papieżem i modlitwy przy grobie św. Piotra.

9. Modląca się wspólnota w śpiewie młodych podczas liturgii odnajduje obraz aniołów, a jej myśli łatwo biegną w stronę Bożej rzeczywistości. Ich (niewinny) śpiew pomaga dostrzec obecność Boga i wychwalać Go całym sercem.

10. Kiedy młodzi śpiewają w czasie liturgii, czynią to jako wspólnota wierzących, wchodzących w życie Kościoła. Uczą się w ten sposób brania na siebie odpowiedzialności za jeden z najważniejszych momentów tego życia. Stają się także wsparciem w wierze dla innych wierzących.

11. Śpiew młodych ludzi często przywodzi na myśl fakt, że wykonując pieśni liturgiczne głoszą oni Dobrą Nowinę. W ten sposób ułatwiają uczestnikom liturgii głębszą świadomość łaski przychodzącej z wysoka.

II. Życ doświadczeniem Chrystusa, mojego Zbawiciela

1. W życiu chrześcijan Osoba Chrystusa jest pod każdym względem stałym punktem odniesienia. On sam jest prawdziwym Pośrednikiem w poznaniu prawdziwego Boga i to On pomaga nam zacieśniać relację z Bogiem Ojcem. To On, wraz z Ojcem, przynosi nam również swojego Ducha, który ożywia naszą relację do Boga i do drugiego człowieka.

2. Nie wystarczy tylko zatem wiedzieć coś o Osobie Jezusa Chrystusa, czy nawet o całej Trójcy Świętej. Prawdziwy rozwój człowieka może się dokonać wówczas, gdy wchodzi on w osobistą relację z Chrystusem, kiedy szczerze szuka Zbawiciela -Chrystusa. Pragnienie tej relacji wewnętrznej każdy nosi w sobie, ale należy uważnie troszczyć się o nie. Św. Augustyn powiedział: „Ty sprawiasz sam, że słać Cię jest błogo, stworzyłeś nas bowiem jako skierowanych ku Tobie. I niespokojne jest serce nasze, dopóki w Tobie nie spocznie” (Augustyn, *Wyznania* I,1,1; tłum. Z. Kubiak).

3. Na drodze formacji duchowej PC byłoby bardzo ważne zastosowanie odpowiednich metod w celu rozwijania tej cechy ludzkiego serca. To podstawa optymizmu, jaki powinien charakteryzować młodych ludzi. „Niech się weseli serce szukających Pana!” (Ps 105, 3).

4. Pragnienie piękna, prawdy, wolności i szczęścia to wyraz Bożej obecności w człowieku. Należy stwarzać możliwości, ażeby każdy z naszych chórzystów mógł rozwijać to głębokie pragnienie. Przede wszystkim zaś trzeba rozwijać wrażliwość na wartość piękna w kontekście liturgii.

5. Wrażliwość na obecność Boga Zbawiciela może być pogłębianą przez słuchanie Słowa Bożego. Słowo Boże, proklamowane podczas celebracji, jest znakiem obecności samego Boga. Należy podkreślać jego wartość przez objaśnianie jego znaczenia w stosownej katechezie. Trzeba rozwijać zdolność słuchania czytanego Słowa, co nie jest dzisiaj łatwe, zwłaszcza w przypadku ludzi młodych. Konieczna w tym miejscu jest pewna praktyka i uwaga zwrócona ku ambonie, szacunek okazywany księdze Słowa Bożego itd.

6. Musimy przekonywać naszych chórzystów, że najważniejsze spotkanie z Chrystusem - Zbawicielem dokonuje się w sakramentach. W nich Chrystus ofiaruje się nam, przemieniając nas wewnętrznie i wpływając na wzrost naszych ludzkich i duchowych zdolności. Przyjmując Chrystusa w sakramentach, stajemy się coraz pełniej chrześcijanami.

7. Chrystus jest obecny także pośród nas w relacjach powstających w chórze. Dlatego doświadczenie przyjaźni, współpracy, solidarności i dzielenia się tym, co dobre, zawsze trzeba łączyć z Osobą Chrystusa, który jest jego prawdziwym źródłem. Świadome odwoływanie się do Niego z pewnością pomoże budować w chórze chrześcijańskie relacje.

8. Należy korzystać z metod, które pozwolą na pogłębienie prawdziwego znaczenia śpiewu religijnego, zwłaszcza liturgicznego. Za sprawą śpiewu liturgicznego bowiem człowiek może wejść w kontakt z żywą Osobą Chrystusa działającego w Kościele. Śpiew liturgiczny może powiedzieć dużo więcej niż wiele słów nauczania.

9. Chór PC często sprawuje swoją posługę w przestrzeni *sacrum*. Poszanowanie tej przestrzeni – a zwykle jest to przestrzeń w kościołach – pomoże uświadamiać sobie Bożą rzeczywistość, tak często obecną tuż obok nas.

10. Również pewna znajomość liturgicznego ceremoniału oraz jego symbolicznego znaczenia otwiera człowieka na *sacrum*. Posługa muzyczna stanie się dzięki temu w oczywisty sposób bardziej służbą Chrystusowi oraz pomocą w modlitwie dla wspólnoty, a nie tylko zwykłym koncertem podczas liturgii.

III. Rok liturgiczny – żyć i odczuwać wraz z Kościołem

Podczas roku liturgicznego sam Chrystus objawia się wierzącym na różne sposoby. Uczestnicząc w celebracjach liturgicznych możemy nie tylko lepiej poznawać Jego Osobę i przesłanie, lecz także doświadczać Go osobiście. Bardzo pomocnym narzędziem do tego jest repertuar muzyki kościelnej, przewidziany na różne okresy roku liturgicznego.

1. **Adwent** jest czasem, kiedy chrześcijanin pogłębia swe pragnienie życia z Chrystusem Zbawicielem. Nie wystarcza jakaś wiedza o Jezusie Chrystusie. Prawdziwy chrześcijanin pragnie osobiście spotkać Zbawiciela i potrzebuje Jego obecności w swoim życiu.

Zgłębiane tematy:

- nauczyć się słuchać i odczuwać moc Słowa Bożego;
- dawać szczególne miejsce pieśniom wyrażającym pragnienie życia z Chrystusem Zbawicielem.

2. **Okres Bożego Narodzenia** pomaga nam odkryć, w jaki sposób Chrystus – Zbawiciel wchodzi w ludzką historię oraz jak Jego przyście wpływa na życie wierzących i je zmienia.

Zgłębiane tematy:

- pokorne przyście Zbawiciela;
- radość z odkrycia Chrystusa obecnego na różne sposoby we wspólnocie wierzących;
- pieśni bożonarodzeniowe, kolędy – pomagają wyznawać wiarę w to, że prawdziwy Bóg stał się prawdziwym Człowiekiem dla naszego zbawienia.

3. **Wielki Post** – to czas, w którym Słowo Boże wzywa nas do refleksji nad tym, jak żyjemy, do odnowienia naszej relacji z Bogiem, czyli do nawrócenia, oraz do odkrycia Jego roli w naszym życiu. Trzeba spojrzeć w świetle Bożego Słowa na otaczające nas problemy, na narzucające się zło i lęki, które ograniczają naszą wolność.

Zgłębiane tematy:

- odnowić znajomość katechizmu;

- weryfikacja własnej postawy wobec bliźnich;
- zwiększenie zainteresowania swoim Kościołem (katolickim);
- analiza własnego sposobu świadczenia o Jezusie Chrystusie;
- weryfikacja i wzmocnienie praktyk religijnych, umożliwiających żywą obecność Jezusa Chrystusa w naszym codziennym życiu (osobista modlitwa, uczestnictwo we Mszy św.);
- śpiewy sprzyjające refleksji nad własnym sposobem życia wiarą, nad relacją z Chrystusem Zbawicielem (pieśni pokutne).

4. Okres Wielkanocy. Radość paschalna wzbudza w sercu wierzącego nadzieję w możliwość pokonania zła, którego doświadczamy na co dzień. Doświadczenie chrztu świętego, odnowionego w celebracjach paschalnych, a także radość a nich wpływająca, tworzą klimat pozwalający zobaczyć naszą codzienność w nowy sposób. Dzięki temu zwycięstwo Chrystusa może rozbrzmiewać echem w sercach naszych chórzystów.

Zgłębiane tematy:

- znaczenie chrztu św. dla mnie;
- radość paschalna, której doświadczamy podczas wielkanocnych celebracji;
- radość paschalna, której doświadczamy w osobistym życiu;
- śpiewy o chrzcie św. i o zwycięstwie Chrystusa.

5. Święta maryjne. Maryja jest wzorem słuchania Słowa Bożego i przyjęcia go, dzięki czemu potrafiła współpracować z Bogiem w dziele zbawienia. Przyzywanie Maryi podczas liturgii oznacza zbliżyć się do Niej, aby od Niej nauczyć się postawy wiary.

Zgłębiane tematy:

- nauczyć się mówić moje „tak” Słowu, którego słuchamy, na wzór Maryi;
- wraz z Maryją uczyć się kochać Chrystusa;
- pieśni maryjne – znaczenie.

6. Obchody ku czci świętych. Również uroczyste wspomnianie świętych jest ważne dla życia wspólnoty chrześcijańskiej. W tych dniach wielcy chrześcijanie z przeszłości stają się obecni pośród nas dzisiaj. Obchód liturgiczny świętego nie tylko jest po to, by wspominać człowieka z przeszłości, lecz także po to, aby uczyni go obecnym dla nas dzisiaj. Święci niosą bogactwo duchowe, jakim mogą pomóc również nam. Dlatego trzeba poznawać naszych patronów i zawierać z nimi w „przyjaźnie”.

Szczególną rolę należy zarezerwować św. Dominikowi Savio, patronowi Federacji. Każdy chór powinien także wspominać patronów własnego kościoła oraz indywidualnych patronów każdego chórzysty.

Zgłębiane tematy:

- poznanie świętych patronów i ich chrześcijańskich rysów;
- pieśni przybliżające nam świętego.

IV. Metody formacji duchowej

1. Aby przygotować kogoś do śpiewania w chórze w kościele, trzeba przejść z nią długą drogę formacji. Trzeba rozwinąć jego zdolności muzyczne, ale też zapewnić jego rozwój religijny i ludzki. Ważną częścią tej formacji jest otwieranie człowieka na bliźnich, z którymi ma pełnić posługę oraz na wspólnotę Kościoła. Te relacje sprzyjają potem oczywiście doświadczeniu ludzkiemu i religijnemu.

2. Wydaje się, że jednym z najważniejszych momentów dla naszych chórzystów jest odkrycie, że oni nie tylko śpiewają jakiś utwór muzyczny, ale że wchodzą w doświadczenie wiary wierzących, często wcześniejszych pokoleń. Tak oto posługa chórzysty staje się również szkołą wiary przeżywaną w śpiewie.

3. Nauka techniki śpiewu, ważna część formacji chórzysty, może stać się także znaczącym elementem formacji duchowej. Aby śpiewać coraz lepiej potrzeba ciężkiej pracy pod okiem mistrza. Musi on zwracać uwagę na wartość estetyczną samego śpiewu, ale także musi ukazać jego wartość duchową, to znaczy traktować śpiew również jako prawdziwe wyznanie wiary. Śpiewać coraz lepiej w czasie liturgii będzie oznaczało dawanie coraz lepszego świadectwa wiary. Ten wysiłek przyzwyczai także chórzystę do wykonywania coraz lepiej swoich obowiązków w społeczeństwie.

4. Wyjaśnianie znaczenia liturgicznego śpiewu otwiera przed człowiekiem szerokie horyzonty chrześcijańskiego doświadczenia. Pozwala uczynić z tekstu inteligentną modlitwę. Św. Paweł objaśnia: „Jeśli bowiem modłę się pod wpływem daru języków, duch mój wprawdzie się modli, ale umysł nie odnosi żadnych korzyści. Cóż przeto pozostaje? Będę się

modlił duchem, ale będę się też modlił i umysłem, będę śpiewał duchem, będę też śpiewał i umysłem” (1 Kor 14, 14-15).

5. Śpiewanie podczas liturgii jest autentyczną modlitwą. Ucząc się tego, człowiek wzrasta duchowo. Ważnym byłoby zatem zachęcanie do osobistego przygotowania każdego chórzysty zarówno do posługi śpiewu, jak i do zrozumienia sensu celebracji.

6. Niektóre z celów do osiągnięcia w formacji duchowej:

- poznać znaczenie śpiewu i jego roli w liturgii;
  - rozwinąć osobiste zaangażowanie w śpiewanie (pragnienie śpiewania sercem);
- stopniowo zgłębiać znaczenie celebracji;
- uwrażliwiać na dostrzeganie prawdziwej wartości wspólnoty Kościoła, który się modli, zarówno na poziomie lokalnym, jak i powszechnym;
  - uaktualniać wciąż na nowo wizję naszego zaangażowania w społeczeństwie (poznawać i przedstawiać wartość kulturową śpiewu religijnego i liturgicznego).

7. Formacja muzyczna musi być spójnie połączona z formacją ludzką i duchową. Trzeba uważnie dbać o związek między tymi elementami w chórze PC.

8. Ważnym momentem w życiu chórzysty PC są również krajowe i międzynarodowe kongresy. Przy ich okazji proponowany jest zawsze jakiś temat, który może zainicjować odpowiednią katechezę w chórze. Wydaje się bardzo pomocne zaproponowanie takiej katechezy również chórom, które nie mogą bezpośrednio uczestniczyć w kongresie. Wspólny temat zgłębiany we wszystkich chórach przyczynia się do budowania wspólnoty PC w świecie.

9. W ramach kongresów, szczególnie międzynarodowych, należy zapewnić asystentom kościelnym, jeśli to możliwe – razem z prezydentami (dyrygentami?), okazję do wymiany doświadczeń. Jednym z najlepszych sposobów w tym celu będzie celebracja eucharystyczna z modlitwą za chórzystów oraz chwila braterskiego spotkania.

10. Jako wierzący i katolicy doceniamy także obecność naszych patronów. Chodzi o patronów kościoła, parafii i miejsca. Dla PC szczególnym patronem jest św. Dominik Savio (*1842 - +1857). Msgr Mailliet, w roku 1956, poprosił papieża Piusa XII o ogłoszenie tego świętego młodzieńca Patronem Międzynarodowej Federacji *Pueri Cantores*. Głównym argumentem, jakiego użył wówczas Msgr Mailliet, podjętym później także przez samego

papieża, była wzorowa postawa św. Dominika. Pragnął on śpiewać w chórze nie ze względu na aplauz słuchaczy, ale by samemu Bogu się podobać¹.

11. Uwarunkowania kulturowe środowiska każdego chóru wymagają opracowania własnych metod formacji duchowej dzieci, młodzieży i dorosłych, a także sposobów współpracy z rodzinami chórzystów.

V. Odpowiedzialność w formacji duchowej

1. Życie duchowe rodzi się i rozwija dzięki osobistemu doświadczeniu wiary. Kady zatem jest pierwszym odpowiedzialnym za własny duchowy rozwój. Niemniej każda osoba potrzebuje odpowiedniego środowiska, jakie sprzyjałoby temu doświadczeniu. Potrzebuje również mistrza, doświadczonego w prowadzeniu po ścieżce duchowych doświadczeń.

2. Właściwym środowiskiem dla wzrostu wiary PC jest wspólnota ich własnego chóru, włączonego w życie lokalnego Kościoła.

3. Specyfika chóru wymaga tego, aby dyrygent był pierwszym odpowiedzialnym za całe życie chóru, we wszystkich jego wymiarach. Konsekwentnie więc powinien troszczyć się również o formację duchową chórzystów PC.

4. Formacja duchowa, chociaż właściwa jest dla każdego wierzącego, staje się często trudnym wyzwaniem. Dlatego pierwszym i najbliższym współpracownikiem dyrygenta powinien być na tym polu asystent kościelny. Razem z nim planują metody tworzenia i rozwijania środowiska prawdziwie sprzyjającego rozwojowi duchowemu. Nigdy nie można zapomnieć, że wielką przeszkodą w formacji staje się brak harmonijnej współpracy między dyrygentem, asystentem kościelnym, współpracownikami chóru i rodzicami chórzystów.

5. Obecność asystenta kościelnego zapewnia związek chóru z oficjalnymi strukturami Kościoła. Asystent kościelny Międzynarodowej Federacji musi zostać zatwierdzony przez Stolicę Apostolską: Dykasterię ds. Świeckich, Rodziny i Życia. Papieską Radę ds. Świeckich.

---

¹ Por. Pius XII. List apostolski *Carmina sacra* (8 czerwca 1956): AAS 49 (1957) 199-200. M. Linnenborn. *Der Gesang der Kinder in der Liturgie*, op. cit., 297-299.

Asystent federacji krajowej nominowany jest przez właściwą sobie konferencję episkopatu. Asystent pojedynczego chóru powoływany jest przez dyrygenta, w porozumieniu z lokalnymi władzami kościelnymi.

6. Asystent kościelny federacji krajowej, we współpracy z prezydentem, zapewniają duchową animację na właściwym im obszarze. Ich zadaniem jest zachęcanie, aby każdy chór posiadał własnego asystenta kościelnego. Należy także opracować metody współpracy asystentów na poziomie krajowym.

7. Na poziomie Międzynarodowej Federacji, asystent kościelny troszczy się o zachowanie duchowego dziedzictwa PC oraz o odnawianie go w świetle nauczania Kościoła. Ma także stymulować formację duchową na poziomie międzynarodowym, dbać o przygotowanie duchowe kongresów międzynarodowych, oraz dbać o relacje Federacji z Papieżem w Rzymie.

VI. Nieść nadzieję dzisiejszemu człowiekowi

1. Nadzieja jest jedną z cech ludzkich, które pomagają nam pokonać różne problemy, nasze ograniczenia i słabości. Dla nas, wierzących, prawdziwa nadzieja pochodzi z naszego poznania i związku z Chrystusem Zbawicielem. Rodzi się ona i umacnia poprzez słuchanie Słowa Bożego i poprzez osobiste doświadczenie sakramentalne. Ową nadzieją, jakiej doświadczamy uczestnicząc w liturgii poprzez śpiew, chcemy się dzielić z naszymi braćmi.

2. Nadzieja, według Katechizmu, dotyczy możliwości osiągnięcia zbawienia i życia wiecznego. Niesienie tej wartości w dzisiejszym świecie wyraża się na dwa sposoby. Po pierwsze, to śpiew utworów religijnych i liturgicznych, jakie rodzą się wielowiekowego doświadczenia chrześcijan. Z drugiej strony, nasi PC w śpiewie wyrażają nadzieję rodzącą się w ich młodych sercach, kiedy pełnią ich posługę we wspólnocie Kościoła podczas liturgii. Ich obecność i ich śpiew stają się prawdziwym przesłaniem nadziei.

3. Jednak nadzieja nie jest wartością tylko dla nas samych. Wzrasta w sercach kiedy osoby dzielą się nią, kiedy przekazują ją innym. Zatem nasz program formacyjny musi zawierać także tę wielką wartość dziedzictwa naszej Federacji. Płomień nadziei płonie w sercu i tylko

w relacji ze społeczeństwem można się nim dzielić i wtedy jest podsycany. PC, stając wobec naszego społeczeństwa, muszą jawić się jako ludzie pełni nadziei.

4. Od początku PC angażowali bardzo w budowanie prawdziwego pokoju w społeczeństwie i na świecie. Pięknym wyrazem tego zaangażowania jest modlitwa o pokój, będąca stałym punktem każdego naszego kongresu, zarówno krajowego, jak i międzynarodowego. Msgr Maillet zachęcał PC do zjednoczenia sił, ażeby wszystkie dzieci świata wyśpiewały Boży pokój. Przypomniwał o tym również papież Jan Paweł II w przemówieniu skierowanym do PC w 1993 r.²

5. PC niosą także swą miłość do piękna. Uczą się kryteriów tego piękna z wielowiekowego doświadczenia Kościoła, który się modli.

6. Obecność śpiewającego w kościele chóru stanowi też propozycję dla społeczeństwa. Tam gdzie jedyną wartość widać w konkurencji, chór odkrywa piękno współpracy w imię Chrystusa.

7. W naszym społeczeństwie, często przyzwyczajonym do przejściowych wartości, z kryteriami piękna sugerowanymi przez promotorów show biznesu, propozycja chóru wykonującego klasyczny repertuar może prowokować nawet negatywną reakcję. Musimy jednak doceniać skarb naszej kościelnej tradycji i proponować go roztropnie, nie zniechęcając się wobec pewnych form mody, które szybko przemijają.

8. W wizji papieża naszej epoki, rola PC zauważana jest zarówno wspólnocie Kościoła, jak również w świeckich strukturach społeczeństwa. Jan XXIII określił obecność młodych śpiewaków w celebracji liturgicznej jako jutrzenkę i nadzieję życia. W ich niewinnych oczach odbija się Boży plan dla każdego. Źródłem siły do realizacji tego planu zawsze jest Eucharystia³.

9. Papież Paweł VI porównał posługę liturgiczną PC do wielkanocnego Alleluja. Oznacza to, że PC są głosicielami zawsze nowej radości, która pozwala zrozumieć, jak pięknie jest

---

² Jan Paweł II, *Przemówienie do PC na XXVI Kongres Międzynarodowy* (31 grudnia 1993).

³ Jan XXIII, *Przemówienie do uczestników VIII Międzynarodowego Kongresu PC*, 1 stycznia 1961.

śpiewać wraz z Kościołem i dla Kościoła⁴. Podkreślił wartość dźwięcznych, czystych i niewinnych głosów, jakimi są głosy dziecięce⁵.

10. Według papieża Jana Pawła II, posługa PC jest nieustannym wyśpiewywaniem Bogu hymnów, wraz z Najświętszą Maryją Panną, od młodości aż do „godziny śmierci naszej”. Cześć oddawana Maryi stanowi jedną z części tej posługi⁶. Śpiew PC i muzyka wyrażają w najlepszy sposób prawdziwy wymiar ludzkiej natury. Dlatego PC są prawdziwymi głosicielami harmonii i pokoju⁷. Są głosicielami wiary, ponieważ nie tylko pomagają uczestnikom liturgii modlić się, ale śpiewem pomagają im także zwracać się do Boga⁸.

11. Papież Benedykt⁹ definiuje rolę PC jako ważną misję w służbie Bogu, pomocną uczestnikom liturgii w podsycaniu wiary oraz we wznoszeniu umysłów ku Bogu, aby trwać w zbawczym dialogu z Nim samym¹⁰.

12. Papież Franciszek¹¹ przypomniał PC, że śpiew unosi duszę i sprzyja dobrym emocjom. Zacytował powiedzenie św. Augustyna: „Śpiewaj i idź naprzód”.

Kraków, 8 maja 2017

W zbieraniu niniejszego materiału posłużyłem się:

Dokument tożsamości: *Misja Pueri Cantores*

(por. <http://www.puericantores.org/about-pueri-cantores.document-of-identification-of-pc>)

oraz sugestiami, które otrzymałem od asystentów kościelnych z różnych krajów. „Propozycja” została także skonsultowana z Consiglio d'Amministrazione di FIPC.

Wielką pomocą w usystematyzowaniu całego materiału była dla mnie cenna książka księdza Mariusa

Linnenborn, asystenta kościelnego Niemieckiej Federacji PC:

M. LINNENBORN. *Der Gesang der Kinder in der Liturgie. Eine liturgiewissenschaftliche Untersuchung zur Geschichte des Chorgesangs*, Verlag Friedrich Pustet – Regensburg 2010; =Studien zur Pastoralliturgie 26.

⁴ Paweł VI, *Przemówienie do Międzynarodowej Federacji Pueri Cantores*, 6 kwietnia 1964.

⁵ Paweł VI, *Przemówienie do uczestników XI Międzynarodowego Kongresu PC*, 10 lipca 1967.

⁶ Jan Paweł II, *Przemówienie na Anioł Pański*, 1 stycznia 1988.

⁷ Jan Paweł II, *Przemówienie do PC na XXVI Międzynarodowym Kongresie PC*, 31 grudnia 1993.

⁸ Jan Paweł II, *Przemówienie do uczestników Kongresu zorganizowanego przez Międzynarodową Federację Pueri Cantores*, 31 grudnia 1999.

⁹ Benedykt XVI, *Przemówienie do uczestników Międzynarodowego Kongresu Pueri Cantores*, 30 grudnia 2005.

¹⁰ Por. SC 7-8. 112. 33.

¹¹ Franciszek, *Przemówienie Ojca Świętego Franciszka do uczestników 40. Międzynarodowego Kongresu Pueri Cantores*, 31 grudnia 2015.

Propozycja ma zachęcić do zbierania tego, co stanowi wartość w duchowości Międzynarodowej Federacji Pueri Cantores.

p. Stanisław Mieszczak SCJ
asystent kościelny FIPC